

[Bundvad.]

vi ved denne revision et forslag, som vi håber at få tilslutning til. I den gældende folkepensionslovs § 3, stk. 7, og i den gældende invalidepensionslovs § 4, stk. 5, er det bestemt, at den længstlevende af et pensionistægtepar kan oppebære ægteparrets pension i 3 måneder efter ægtefællens død. Bestemmelsen er gennemført for at gøre overgangen så lempelig som muligt. I den sidste tid har jeg været stillet over for tilfælde, hvor enken efter en invalidepensionist bogstavelig talt dagen efter dødsfaldet har stået uden midler, fordi hun ikke selv var pensionist. Vi mener, at der også i sådanne tilfælde bør ydes pension i 3 måneder efter dødsfaldet. Vi må ikke overse, at hustruen i mange tilfælde måske i måneder før dødsfaldet har virket som sygeplejerske i hjemmet og været afskåret fra at tjene penge i erhverv.

Jeg vil gerne slutte med et spørgsmål til ministeren. Der har i mange år været den regel, at forslag af vigtighed for pensionisterne har været forhandlet med pensionisternes kontaktudvalg. Er det også sket i dette tilfælde — og i bekræftende fald: hvad var resultatet af disse forhandlinger?

Fra socialdemokratiets side kan vi give tilsagn om jellig behandling af de 3 lovforslag, idet jeg dog må henlede opmærksomheden på vore forbehold.

Clara Munck: Som det allerede er sagt, drejer disse 3 lovforslag vedrørende vore folke-, invalide- og enkepensionister sig ikke mindst om en ændring af de pensionstillæg, der er indført, og af fradragsreglerne, og jeg kan med det samme sige, at vi i den konservative folketingsgruppe er meget villige over for lovforslagene og gerne ser også en hurtig udvalgsbehandling.

Baggrunden for, at lovforslagene er fremsat nu, er kildeskattesystemets skattebestemmelser, for efter dem vil også pensionister, der kun har den sociale pension eller meget små indtægter ved siden af den sociale pension at leve for, blive skatteydere, og

det uanset at man i skattelovgivningen allerede har taget et hensyn til pensionisterne ved altid dér at indrømme to personfradrag, før skatteberegningen finder sted. Nu har regeringen valgt, sådan som det er sagt af hr. Bundvad, at yde kompensation for den fremtidige skattepligt og for bortfaldet af persontilskuddene på 350 kr. om året gennem en væsentlig forhøjelse af pensionstillæggene.

Jeg skal gerne medgive hr. Bundvad, at den konservative folketingsgruppe aldrig har været begejstret for pensionstillæggene; vi har tværtimod gjort, hvad vi kunne, for ikke at få dem indført, idet vi havde ønsket grundbeløbene forhøjet i stedet. Derfor skal jeg da heller ikke udtale, at vi er særlig begejstrede for, at det ikke er lykkedes socialministeriet eller socialministeren at finde en anden måde at give skattekompensation på. Jeg skal ikke stille noget andet forslag i dag, men det er klart, at det er en af de ting, vi er interesseret i at se på under udvalgsbehandlingen. Vi har ikke ønsket pensionstillæggene, fordi vi mener — og det gav vi også udtryk for, da hr. Bundvad som socialminister indførte dem — at de ikke var i overensstemmelse med vor tanke om fuld folkepension. Hvis vi derfor skal søbe vor kål, er jeg glad for, at hr. Bundvad er i samme situation, al den stund vi nu er blevet enige om, hvad der skal ske på pensionsområdet på længere sigt.

Ud over dette vil jeg gerne sige et par ord om den nydannelse, der sker ved pensionstillæggene. Hidtil har det jo været sådan, at vi har udbetalt det samme beløb til en enlig pensionist og til ægtefæller, som begge var pensionister. Når jeg understreger det, er det, fordi hr. Bundvad ligesom gav udtryk for tvivl om, hvorvidt vi gav fuld kompensation for skatten. Det er netop de forskellige beskatningsmuligheder, der nu foreligger, som gør, at man ændrer pensionsstillægget, så det bliver større for to samgifte pensionister end for en enlig pensionist eller en pensionist, der er i ægteskab med en ikke-pensionist.